

efter min Mening vil være nødvendig, at der er flere af disse Folk, naar de i den Udstrækning, som jeg antager det vil ske, skulle være ved Haanden overalt. Det er altsaa en saadan stedlig Hær, som jeg tror, at vi maa have, hvis Hæren skal gjøre os nogen Nytte. Døveffestiden maatte naturligvis indskrænkes. Mere end de 4 Maanedes vilde jeg anse for aldeles urimeligt at holde Mandskabet til Tjeneste. Det udelukker jo ikke, at man hvert Aar kan holde nogle Døveffter i et større Omfang. Dernæst tror jeg, at vi burde sætte en Grændse for de Udgifter, der skulle gives til vort Forsvarsvæsen, og jeg er enig i en Tanke, som i sin Tid fremkom i Forbindelse med et Forslag, som Eschering havde bevæget flere Mænd her i Thinget til at fremsætte, at man nemlig skulde fastsætte en rund Sum, som var støttet til et af Krigsbestyrelsen udarbejdet Regulativ, hvilket denne da i det Væsentlige var bunden til, men dog saaledes, at den var istand til at gjøre visse Forandringer i det. Det forekommer mig, at Erfaringen noksom har viist, at det er meget uhenigtsmæssigt, at der skal Lovforandring til, hver Gang en nok saalille Forandring skal ske med Hensyn til vort Hærvæsen. Man maatte altsaa afpasse denne Sum efter Landets Kræfter i Forhold til de andre Formaal, det har, og denne maatte da anvendes paa bedste Maade efter en Medegjørelse af Regjeringen, som da kunde foretage en og anden mindre Forandring under sit Ansvar. Naar man kommer til en saadan Ordning, saa vil jeg antage, at vi vilde faae den største Nytte af de store Udgifter til Hærvæsenet, som vi overhovedet kunne have, hvorimod et Forsvarsvæsen, støttet til den Forsvarsplan, som er forelagt af den høitævede Krigsminister, antages af mig for at være ikke blot ikke nyttigt, men endogsaa skadeligt.

Der er et Par enkelte Punkter, som jeg vil tillade mig at nævne, nogle Forandringer, som jeg kan billige, navnlig det Punkt med Hensyn til Aldersgrændsen. Jeg vilde ønske, at Aldersgrændsen aldeles bortfaldt; thi det maa dog staa i Regjeringens Magt at affædige Embedsmænd, som ikke længere ere deres Post vogne, men paa den anden Side ere ikke alle Mennesker, fordi de komme til en vis Alder, lige udbytige, der kan være Folk, der uagtet deres høiere Alder dog ere dygtigere end de yngre til en saadan Post. Naar man ser hen til, hvorledes vore Pensionsubdgifter med Nøvendighed stige, og ser, at der opstaar Pensionister, som ere meget brugbare Mænd med usvækket Kraft, kan det ikke Andet end paatrenges sig, at det er en uhenigtsmæssig Ordning. Nu ser jeg nok, at Regjeringen er gaaet en Slags Middelvei, og det billiger jeg; men bedst vilde det efter min Mening være, at der ikke var en saadan Aldersgrændse, som medfører Affædigelse. Der er ligeledes en Foranstaltning, som jeg ikke

kan Andet end være glad ved; dog er det en betinget Glæde. Der er jo foreslaaet, at de to yngste Klasser af Officersskolen skulle bortsalde, men saa vidt jeg skjønner, er det paatenkt at sætte nogle andre Skoler istedetfor, men jeg saae helst, at vi slet ikke havde disse Skoler til Uddannelse af Officerer. Lige saa godt som man kan lade Folk uddanne sig privat til andre Stillinger, kan man ogsaa gjøre det her. Staten kan holde sine Prøver, hvortil Folk kunne melde sig, og kunne de bestaa disse, kan Staten tage dem. Den praktiske Uddannelse faar Officeren dog først, naar han er traadt ind i Hæren, thi de foreløbige Døveffter og den Stilling, de foreløbig have, kan jo ikke være afgjørende med Hensyn til de Stillinger, de skulle opnaa ved Hjælp af Examina. Der er en Ting, som der er blevet taget over i den senere Tid; det er Underofficerskorpsens Tilbagegang. Det forekommer mig, at der gives et Middel derimod, nemlig det, at man giver Underofficeren Afgang til at avancere, selv om han ikke er istand til at undertaste sig visse Examina. Lad idetmindste en Del af Underofficererne kunne tjene sig op til Officersstillinger, da vil det vistnok have til Følge, at der vil optaa en anden Aand hos Underofficererne i det Hele taget. Naar man berøver en Mand Haabet, lammer man hans Kraft, i Særdeleshed naar han kommer længere frem paa Livsbanen og ikke længer ser Noget at arbejde og interessere sig for. Men giver man Underofficererne denne Udsigt, ville vistnok navnlig de mere Begavede iblandt dem stræbe efter at naae en saadan Plads, og det er jo en bekendt Sag, at der i andre Landes Hære har været aabnet i hvert Fald enkelte Pladser for Folk, der uden slige videnskabelige Examina kunne gaa over i Officerskorpsen. — Jeg skal nu ikke opholde Thinget længere, fordi jeg kun nødtvingen har taget Ordet ligeoverfor de Bestræbelser, der udfoldes i denne Tid rundt omkring i Landet, og paa Grund af de Ytringer, der ere fremkomne angaaende det Standpunkt, hvorpaa jeg staa, og som jeg dog ikke vilde lade ubejvarede. Jeg skal altsaa slutte dermed og blot bemærke, at, naar jeg stemmer for Overgangen til 2den Behandling, betyder det ikke Andet end, at jeg mener, at en saa vigtig Sag maa gennemgaa alle de Drøftelser, som det er muligt, inden man tager sin endelige Beslutning.

Berg: Jeg begynder med at tiltræde den sidste Bemærkning af den sidste erede Taler. Jeg er enig med ham i, at en saa vigtig Sag bør gennemgaa alle Stadier i Forhandlingerne, og jeg er ogsaa enig med ham i, at Befolkningen udenfor Salen har Krav derpaa. Jeg tror, at, hvad enten man udenfor denne Sal frygter eller haaber med Hensyn til Resultaterne af denne Sag, er man enig om at vente, at Rigsdagen ikke skilles ad, forinden den har viist, om de for-